

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Patrocinium Defvntorvm

Hautin, Jacques

Leodii, M.DC.LXV.

Pars. II. Probatur ex historiis.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-79679](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-79679)

fis c. 18. ubi propter decem homines justos, Deus paratum se asserit quinque civitatibus Pentapoleos ignoscere. Quin etiam ob Davidis parentis jam vitâ functi pietatem, ac fidem, idem Opt. Maximus, degeneri & impio ejus filio Salomoni pepercit. 3. Reg. 11. Quid? quod Lucæ 5. ob fidem hominum paralyticum portantium Christus ei sanitatem restituit. Nam de virtute precum nihil habeo dicere, cum & divinæ paginæ, & sacræ historiæ ejus exemplis & testimoniis refertæ sint. Quod si autem Labano, Salomoni, aliisque hostibus suis ob amicorum merita Deus beneficia contulit, quis non videt eum multò propensius filiis suis pœnam aliquam noxis jam donatis debiram condonaturum, ob aliorum filiorum preces, & voluntarios cruciatus?

434.
Et juvare
defunctos.

Hoc igitur constituto eam bonorum, & satisfactionis communicationem ad pios quoque manes porrigi ostendendum est. Patet autem illud ex iis, quæ proximè diximus. Siquidem, & hi Sancti ac justifunt; est igitur vivos inter & illos, bonorum spiritualium communio. Pertinent quoque ad Mysticum Ecclesiæ corpus, quippe ejus sunt membra cæteris charitate copulata. Cùm enim in charitate decesserint: ea verò Apostolo teste 1. Cor. 13. *numquam excidat*, conficitur eodem vinculo, quo viventes cæteris conjuncti erant, mortuos copulari. Quare Augustinus lib. 20. de Civit. c. 9. *Neque piorum animæ mortuorum separantur ab Ecclesiâ Dei, quæ etiam nunc est regnum Dei. Alioquin nec ad altare fieret eorum memoria.* Et post paulò. *Cur enim ista fiunt, nisi quia fideles, etiam defuncti eius membra sunt?* Quin etiam Divus Thomas 3. p. q. 71. a. 1. ad 2. asserit disertè *magis acceptari suffragium pro mortuo, quàm pro vivo, quia magis indiget, cùm sibi auxiliari non possit, sicut vivus potest.*

PARS SECUNDA.

Probatur ex historiis.

435.
Spiritus
subinde ap-
parent.

ATQUE hoc auxilii genus plurimis veteribus historiis & ostentis testatissimum est, quæ quia toto hoc opere sparsa sunt, non est mihi consilium hîc attere. Id tantùm agam generatim, ut fidem illis saltem à plerisque obtineam, imò etiam ab iis qui ejusmodi ostenta fabularum loco habent, atque ut muliercularum somnia solent explodere. Ac spiritus quidem humanos identidem apparere sacri Codices atque historiæ clariùs demon-

strant, quàm ut à nobis probandum sit. Quid igitur obstat, quin etiam purgandi? Num carcer? At Dei beneficio tantisper ex eo secedere, vel apud mortales captivi esse possunt, ut faciliùs eorum preces impetrent, aliaque ejusdem Numinis nutu perficiant. An verò non licet supremo Judici quod humano, ut reos carcere emittat quando, & quamdiu libet? An non hodieque in Cochincino, Indiæ Orientalis regno, rei scalis alligati vagari consuevere? Præterea manes subinde inter nos agere, aut saltem aliquando apparere, plurimi gravissimi que authores produnt. Quis enim nescit Gregorium Magnum de Paschasio Ecclesiæ Romanæ Diacono, itemque de Justo cœnobii sui monacho ejusmodi visâ commemorare? Quis Gregorium Turonensem de S. Vitalinâ, B. Martino spectandam se præbente, S. Bernardum de sorore S. Malachiæ ejusdem precibus sese ab obitu commendante, Bedam V. aliosque viros gravissimos, alia de aliis narrare non intellexit?

436.
Constat
authoritatè
ec.

An verò quisquam erit, vel tam hebes, ut eorum autoritate non moveatur, vel tam improbus ac nefarius, ut mendacium iis affingat? Sed cur in ejusmodi historiis referendis mendacium adhibuissent, cùm eo tempore nulla de Purgatorii rebus quæstio cum hæreticis esset, nulla populi Christiani dubitatio? Verùm quomodo intelligi potest, aut credi homines sanctissimos mendacis historiis publicas ornare, aut potiùs coinquinare voluisse, cùm ne peccati quidem umbram in omni vitæ suæ ratione ferrent? Sed si perfidè ponis eos mentitos: Quem ego te, aut quo loco inter homines ponam? Quo loco Historicos paganos? quo hæreticos? An erit præterea, qui dignus sit ut ipsius sermonibus fides habeatur; cùm viri sanctissimi doctissimi que scriptis suis, ac rerum sacrarum historiis, ubi fallere, aut imprudenter falli grande nefas est, eam non mercantur? Per te igitur explodatur licet Sallustius, Livius proteratur, Tacitus conculcetur, Curtius in Græciam ac Pefidem, unde fabulas suas mutuatus est, deportetur. Nam si viri sincerissimi ac fidelissimi fide indigni sunt, dum sacras historias scribunt, an digni erunt homines Ethnici, & ut plurimum parum probi, dum edunt profanos? Quid ergo de Græcis dices? Græcâ utique fide usos fuisse. Quid de Gallis, Hispanis, Germanis, Belgis? Pari profectò jure omnibus eorum historiis infaustam mendacii ac condemnationis notam inuras, necesse est.

437.
Et experi-
tot sacru-
entia.

Verùm saltem crede veteri experientia

tot sæculorum, tot regionum, tot gentium, quibus indubitatum est pios manes videndos sese exhibuisse, preces ac suffragia petiisse, solatium ex iis singulare sensitisse: crede & quotidianæ: nec enim adeo multum temporis effluxit, ex quo Berghis S. Winoci, urbe Flandriæ, spiritus quidam avunculi, nepoti suo per noctem spectabilis, petiit ab eo ad levandas suas Purgatorii pœnas, ut postridie tribus pauperibus ante meridiem stipem flagitaturis largiretur, unamque missam fieri sua causâ curaret. Venere tres illi præter morem (soliti enim erant à meridie stipem illic rogare) datâque stipe, & Missâ in itâ comparuit spiritus; ipseque nepos, & Sacerdos miro velut pondere se premi, quamdiu fiebat, persenserunt. Quâ peractâ spiritus ille apprehendens juvenis dexteram, *gratias tibi, ait, mi suavissime nepos; absque illa Missâ fuisset, tres adhuc annos* (sex autem ab illius obitu præterierant) *in Purgatorio carcere me miserum hærere oportuisset.* Tum rectâ ad aræ supremum, indeque in cœlum subvolare conspectus est. Scio equidem non cuilibet, nec faciliè credendum spiritui, utcumque cernatur; aut cerni videatur. Inspicienda etiam haud dubiè homini, qui visâ refert, persona, ejusque mo-

res ac probitas, ingenium, judicium, insoles, sunt expendenda. Causa quoque referendi exploranda est. Constat profectò humorem melancholicum multam præbere materiam fingendis rerum ac spirituum idolis ac imaginibus. Constat fraudem intervenire posse, sive à malo genio, quem compertum est aliquando amulati bonum; sive ab homine, qui nummos, aut nescio quem gloriæ fumum his artibus capter. sed tamen nemo unus est, qui, si ratione utatur, non existimet præter fas ac rationem facturum, si quis ne unum quidem ex ejusmodi ostentis, non vanum & inane esse mordicus teneat. Unum igitur admittat ubi aliquis è piis manibus opem postulet, ac tum se accepisse, ac sensitisse verè fateatur: mihi sanè fuerit satis, continuò namque efficitur quod à me agitur, mortales piis manibus opitulari posse. Et cum plurium ejusmodi visorum eadem sit ratio, neque appareat, cur hoc potius quàm illud in dubium revocetur, convincitur primùm, admissò unum cum veritate congruere, plurima quoque admittenda esse. Tum & illud quod hîc contendimus, sine dubitatione concedendum ex historiis, atque ostentis parère, pios manes ope mortalium sublevari posse.

CAPVT SECVNDVM.

Ad opitulandum piis manibus multiplici lege tenemur.

UM ex proximè præcedentibus appareat piis manibus à nobis opem faciliè ferri posse, statim occurrit etiam debere, nam multa simul se ostendunt lumina quibus hæc obligatio elucescat, quæ hoc capite exponere decrevi. Splendet autem inter ea maximè lex naturæ quippe homini insita, non foris petita, imo, & in nobis ipsis, licèt nobis repugnantibus seipsam prodens, ac promulgans, & propterea exigit ut omnium prima proponatur.

ARTICVLVS I.

Lex naturæ pios manes adjuvari præcipit.

PARS PRIMA.

Ostenditur.

LEX naturæ est, quæ naturæ rationis ^{438.} compoti, ac procreata, ad honestatem scilicet insita est, ex qua necessario ^{Lex natura.} consequitur turpitudinis ac malitiæ fuga. Atque illius sic sumptæ præceptum unicuique quidem est uniuersale, nimirum bonum